

ἀπριλίου, τὴν πρώτην τῆς ἐορτῆς τῶν Χιόνων ἡμέραν.

Τὸ φέρεμά της εἶνε κυκλῶν καὶ ὁ στηθόδεσμός της ἐκ μαύρου βελούδου κοσμομένου διὰ κεντημάτων· οἱ μακροὶ τῆς πλόκαμοι εἶνε πεπλεγμένοι μετὰ πολυχρῶν πταινιῶν καὶ τὰ ὑποδηματὰ της κοσμοῦνται διὰ μεγάλης πόρπης κοκκίνης· τὸ πρόσωπόν της μειδιᾷ καὶ εἶνε ἐλαφρῶς βεδακμμένον διὰ χρώματος ροδίνου, τοῦτο δέ, διότι κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τοῦ ἀπριλίου ἡ καρδία της Μίρκας πάλλει! Ὁχι χάριν τῆς ἐορτῆς μόνης τῶν Χιόνων· ὁ Βράχ, ὁ ὥραιος ἀλιεύς, εἰδὸς τι κολοσσῶ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σουνδοβάλλης· ἐμελλε κατὰ τὴν νύκτα νὰ φθάσῃ εἰς Ὀστερσούνδην καὶ ἡ νεάνις τὸν περιμένει, στηριζομένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ραδδάρ εὐρίσκεται εἰς κίνησιν, παρασκευάζων τὸ σῦνηθες αὐτοῦ ἐκ θερμοῦ οἶνου ποτὸν, χωρὶς ποτὸς νὰ ταραττῇ τὴν ἡσυχίαν τῆς Μίρκας, ἥς μειδιῶν βλέπει τὴν συγκίνησιν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα, μόλις συγκρατεῖται!

Καί, ἐγκαταλείπουσα τὴν ὕελον, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκάθητο περιμένουσα μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Νεανίας, παιδίον σχεδὸν, εἰσῆλθε κλονούμενος· ἐφόρει ἐνδύματα Σουηδοῦ τοῦ Βορρᾶ. Τετυλιγμένος διὰ χονδροῦ χειριδιωτοῦ μανδύου καὶ φορῶν σκουφον δερμάτινον φθάνοντα μέχρις ὀφθαλμῶν, ἔφερεν ἐπ' ὤμου σάκκον ταξιδιωτικόν, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κατασυντριβέντος.

— Πάππε μου; ἐκραύγασεν ἡ Μίρκα.

Ὁ Ραδδάρ παρηκολούθησε τὸ βλέμμα τῆς κόρης· ζωηρὸς, μεθ' ὅλον του τὸ γῆρας, ἔσπευσε πρὸς τὸν νεοελθόντα, ὃν ἐκράτησε καὶ ἔθηκε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θρόνου τοῦ πύργου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν ἔχω τίποτε, ὁ κόπος...

— Καὶ ἡ ἀνάγκη, ἴσως; ἀπήντησεν ὁ Ραδδάρ — πῆγαινε, κόρη μου νὰ φέρῃς τὸν θερμὸν οἶνον καὶ τὸ βούτημα.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Μίρκα ἐπανῆλθε κομίζουσα τὸ κύπελλον εἰς τὸν ἑδοιπρόν, ὅστις ἐρρόφησεν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου.

— Εἰτέλθετε λοιπὸν, Κύριε, εἶπεν ἐκείνη, ἔχομεν λαμπρὰν πυρὰν, θὰ θερμανθῇτε.

— Καὶ θὰ εὐρῇτε καλὴν ἀνάπαυσιν, προσέθηκεν ὁ Ραδδάρ· ἔρχεσθε μακρόθεν;

— Πολὺ μακρόθεν, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας καὶ πορεύομαι πλέον μακρὰν ἀκόμη — Ἴδου ὅτι συνήλθον, ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου, νομίζω, ἐχωλαίνετε ὀλίγον· μήπως ἐπληγώθητε;

— Ὁχι· μία πέτρα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ποδός μου ἐ-

νῶ κατέβαινον τοὺς βράχους τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα. — Εἶχον περιπλανηθῇ, ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς ἐπαύλεως μὲ ἔφερεν ἐδῶ ἵνα ἐρωτήσω περὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἄγοντος εἰς Ὀστερσούνδην.

— Ὁ δρόμος, καίτοι βραχὺς, εἶνε πολὺ κουραστικός· ἡ Ὀστερσούνδη δὲν ἀπέχει πολὺ· θὰ λάβητε τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην, θὰ στρέψητε ἀριστερᾶ· ἐκεῖ, θὰ διέλθῃτε δάσος τι καὶ μίαν χαράδραν, μεθ' ὃ, ὑπερβαίνοντες ὕψωμά τι, θὰ εὐρεθῇτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· καὶ τότε, τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ ὁποῖον μακρόθεν διακρίνεται καθαρῶς, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν πόλιν. Διὰ τί δὲν μένετε ἐδῶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν; Θὰ ἐδλέπετε, προσέθηκεν ὁ Ραδδάρ μειδιῶν, ὅλας μας τὰς ὥρας κόρας μὲ τὰ καλλίτερά των στολισματα, διότι ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχίζει ἡ ἐορτὴ τῶν Χιόνων.

— Εἶδον τὴν καλὴν ἄμα καὶ ὥραιαν Δεσποινίδα, καὶ τοὺς ὥραίους της στολισμούς, εἶπεν ὁ νεκρὸς ἑδοιπόρος, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ὡς καὶ τῆς φιλοξενίας ὑμῶν οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῶσι τῆς μνήμης μου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ μείνω εἰς Ὀστερσούνδην· μεταβαίνω εἰς Λαπωνίαν.

— Εἰς Λαπωνίαν! καὶ περὶ; ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα.

— Μάλιστα, ζητῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν δρόμον μου· εὐχαριστῶ καὶ πάλιν.

Καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γηραιὸν Ραδδάρ, τὴν δὲ Μίρκαν χαιρετήσας ἐπιχαρίτως, διηυθύνθη ὁ νεανίας πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ἀτραπὸν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

(Συνέχεια)

— Ἐλᾶτε δά! ὑπέλαθεν ὁ χρυσοχόος, μὴ μοιρολογεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ὑπάρχει ἀκόμη μέσον θεραπειᾶς, ἐὰν θέλετε νὰ ὑποταχθῇτε εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον παραιτουμένους ἀπὸ τῆς ἄφρονος ἰδέας τοῦ νὰ νυμφευθῇτε τὴν Ἀλδερίναν,

— Ἀδύνατον... αὐτὸ δὲν εἶνε δίκαιον, ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὁ σύμβουλος καὶ ὁ γραμματεὺς.

Ὁ χρυσοχόος τοὺς ἠτένισε διὰ φλογεροῦ βλέμματος· ἡ ὀργή του ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ, ὅποτε, ἀνομιγείας τῆς θύρας, εἰσῆλθεν ὁ γέρω Μανασσῆς μετὰ τοῦ ἀναψιῦ αὐτοῦ, τοῦ βαρύνου Βενιαμὴν Δυμέρλ. Ὁ βαρύνος πορευθεὶς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Ἀλδερίναν, ἥτις οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶχεν ἴδῃ, τῇ εἶπε, λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς:

«Ἴδου ὅτι ἔρχομαι, δεσποινίς, νὰ προσπέσω ὁ ἴδιος εἰς τοὺς πόδας σας, δηλαδή, διὰ νὰ ἐξηγώμεθα. ὁ βαρύνος Δυμέρλ, ὅστις δὲν πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν οὐδέ-

νός, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω ἐν φίλημα. » Καὶ ταῦτοχρόνως πλησιάσας ἐκυψέ τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἐγένετο μία παρδοξοτάτη μεταμόρφωσις, ἐκπλήξασα πάντας ἐν γένει πλὴν τοῦ χρυσοχόου.

Ἡ ρίς τοῦ βαρῶνου Βενιαμὴν ἐγένετο αἴφνης τόσον μακρὰ, ὥστε προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ Βενιαμὴν ὀπισθοχώρησε βήματά τινα, καὶ ἡ ρίς του ἐσμικρύνθη. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἀλδερίτιν, καὶ ἡ ρίς του ἀνέλαβε πάλιν τὸ καταπληκτικὸν τῆς μήκος. Ἡδυνάτῃ τις νὰ τὴν ἐκβάλῃ διὰ μακρὰν σάλπιγγα.

— Κατηραμένε μάγε! ἐκραύχασεν ὁ Μανασσῆς ρίπτων σχοινίον πρὸς τὸν σύμβουλον: δέξαιτε τὸν χρυσοχόν δι' αὐτοῦ τοῦ σχοινίου, πετάξατέ τον ἔξω, καὶ τὰ πάντα τελειώσουν. » Ὁ σύμβουλος ἔλαβε τὸ σχοινίον, ἀντι ὁμοῦ νὰ τὸ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ χρυσοχόου τὸ διηύθυνε πρὸς τὸν λαίμην τοῦ Ἰουδαίου, καὶ εὐθὺς ἀμρότεροι ἤρχισαν νὰ ἰψῶνται: ἀπὸ τοῦ δαπέδου εἰς τὴν ὁροφήν, νὰ κατέρχωνται καὶ ἐκ νέου ν' ἀνυψῶνται, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ρίς τοῦ Βενιαμὴν ἐξηκολούθει ὁλονὸν μηχανομενῇ, ἐν ᾧ ὁ Τούσμαν βλῖπὼν πάντα ταῦτα ἐγέλα παραφύρως.

« Τώρα λοιπόν, εἶπεν ὁ Μανασσῆς σταθεῖς ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου, εἰς ἔργον καὶ ἡμεῖς! » Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ ὑπερμεγέθη ποντικὸν ὅστις ὤρμησε κατὰ τοῦ χρυσοχόου· ἐκεῖνος ὁμοῦ τὸν ἐκέντησε διὰ χρυσῆς βελόνης, καὶ πάρχυτα ὁ ποντικὸς ἐξέπνευσεν, ἐκπέμπων ὀξεῖαν κραυγὴν.

Ὁ Μανασσῆς ὕψωσε τὴν πυγμὴν ἐναντίον τοῦ συμβούλου, κραυγάζων μηχανωδῶς. « Ἄ Μελέτιε! συνώμωσας ἐναντίον μου μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου μάγου ὃν προσεκάλεσας διὰ τοῦτο εἰς τὴν οἰκίαν σου! κατηραμένος νὰ ἦσαι, σὺ καὶ ὅλη σου ἡ γενεὰ! καὶ θὰ μείνητε ὡς μικρὰ πτηνὰ ἐγκαταλειμμένα· ἡ χλόη θ' ἀναφυῇ ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου σας καὶ ὅλοι σας αἱ ἐπιχειρήσεις θὰ ὁμοιοῦνται πρὸς τὰ ὄνειρα ἀνθρώπου πειναλέου ὅστις πάντοτε ἐλπίζει, καὶ πάντοτε ἀφυπνίζεται κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Ὁ Δαλῆς θὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ θὰ καταφάγῃ ὅλην σου τὴν περιουσίαν. Ρακένδυτος, θὰ ἐπιτιγῇ εἰς τὴν θύραν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τοῦ λαοῦ οὗς περιφρονεῖς, καὶ οἵτινες θὰ σ' ἐκδιώκωσιν ὡς σκύλον. Κατηραμένε! κατηραμένε νὰ ἦσαι, σύμβουλε Μελέτιε Φοσδίνκελ! »

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως τοῦ θαλάμου μετὰ τοῦ ἀνεψιῦ του.

Ἡ Ἀλδερίτινα ἔμενε περίτρομος, μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Ἐδμόνδου· ὁ χρυσοχὸς πλησιάσας τὸ νεκρὸν ζεῦγος, εἶπε μειδιῶν. « Μὴ ταραττεσθε καθόλου ἀπ' αὐτάς τὰς τρέλας· ὅλα θ' ἀποδῶσι κατ' εὐχὴν, σᾶς τὸ ὑπέσχομαι· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποχωρισθῆτε προτοῦ ὁ σύμβουλος καὶ ὁ γραμματεὺς συνέλθωσιν ἐν τοῦ τρόμου των. » Καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου.

Κεφάλαιον πέμπτον.

Αἱ ἀραί τοῦ Μανασσῆ ἐπτόησαν τὸν σύμβουλον πολὺ πλεότερον ἢ αἱ μαγεῖαι τοῦ χρυσοχόου. Ἡ κατὰ ἐκείνη ἡτο πραγματικῶς φορικῶδες, διότι ἀνήγγελλεν εἰς τὸν σύμβουλον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Δαλῆ.

Ἀγνοῶ, ἀναγκῶστά μου ἂν σοὶ εἶνε γνωστὸς ὁ παρὰ τῶν Ἰουδαίων καλούμενος Δαλῆς.

Ἡ γυνὴ πτωχοῦ τινος Ἰουδαίου, ἀναφέρει ὁ ταλμου-διστής, εὗρεν ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ ὑπερώου τῆς μικρᾶς τῆς οἰκίας ἀνθρωπον γυμνὸν καὶ ἰσχνὸν ὡς σκελετόν, ὅστις παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ παρασχῇ ἄστυλον καὶ τροφήν. Ἡ γυνὴ κατέβη φοικῶστα τὴν κλίμακα καὶ εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. « Εἴς γυμνὸς καὶ πειναλὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ζητῶν ἔλεος· ἀλλὰ πῶς νὰ συντρέξωμεν αὐτὸν τὸν ξένον, ἀρῶ μὲ τόσους κόπους κερδιζόμεν καθ' ἐκάστην τὰ ἀπολύτως δι' ἡμᾶς ἀναγκαῖα; »

— Ὁ ἀναδῶ, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος, καὶ θὰ σκεφθῶ διὰ τίνος τρόπου νὰ τὸν ἐκδιώξω. Διὰ τί, εἶπε πρὸς τὸν ξένον, ἤλθες ἐδῶ νὰ καταφύγῃς; ἐγὼ εἰμι τὸσον πτωχὸς καὶ ἀνίκανος νὰ σὲ συνδράμω. Ἐγέρθητι καὶ πορεύου εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων οἵτινες ἔχουσιν ἀφθονία τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ συμποιάζουσι λαμπρῶς.

— Πῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ζητεῖς νὰ μὲ διώξῃς ἀπὸ τοῦ ἀσύλου μου! Εἰμι ὡς βλέπεις γυμνὸς, καὶ δὲν δύναμαι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει νὰ εἰσέλθω εἰς οἶκους πλουσίων. Κατακαυάσόν μοι ἔνδυμα κατὰλληλον, καὶ εὐθὺς τότε ἀπέρχομαι. »

Προτιμώτερον, ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, νὰ δαπνηθῶ ὅ,τι μοὶ ἐναπομένει ὅπως ἐκβάλω τῆς οἰκίας μου αὐτόν, ἢ νὰ τὸν βλέπω ἐδῶ καταδροχθίζοντα ὅ,τι διὰ τόσων κόπων κερδιζῶ. Ἐσφαξέ τὸν τελευταῖόν του μίσχον, ἐξ οὗ ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐτρέφετο ἐπὶ πολὺ αὐτός καὶ ἡ ζύζυγός του· ἐπώλησε τὸ κρέας, καὶ ἠγόρασεν ἔνδυμα διὰ τὸν ξένον. Ἀλλ' ὅτε μετέβη ἵνα τῷ προσφέρῃ τοῦτο, ὁ τὸσον μικρὸς καὶ ἰσχνὸς ἐκεῖνος ἀνθρωπος εἶχε τώρα μεταβληθῇ εἰς μέγαν καὶ εὐσαρκον, καὶ τὸ ἔνδυμα τῷ ἦτο πολὺ στενόν. Μετ' ἀπελπισίας ὁ πτωχὸς Ἰουδαῖος εἶδε τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ὁ δὲ ξένος τῷ εἶπε. « Παραιτήθητι τῆς ιδέας τοῦ νὰ μ' ἐκδιώξῃς, διότι μάθε ὅτι εἰμι ὁ Δαλῆς. » Ὁ ταλαιπώρος Ἰουδαῖος συνέστρεψε τὰς χεῖρας ἐκδύλλων κραυγὰς ἀπελπισίας. « Θεὲ τῶν πατέρων μου, εἶπε, μ' ἐπλήξεν ἡ χάρις τῆς ὁργῆς σου· ἐν ἡσθα ὁ Δαλῆς, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ φύγῃς, καὶ θὰ μεγεθύνεσαι ἕως οὗ καταφάγῃς ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα. »

Ὁ Δαλῆς εἶνε ἡ δυστυχία, ἥτις, ἀπαξ ἐσελθούσα εἰς τι μέρος, δὲν ἀποσύρεται πλέον καὶ ἐκτείνεται ἐκείτ' ἀενάως.

Ἐὰν ὁ σύμβουλος εἶχε κατατρομάξῃ ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ Μανασσῆ, ἐφροεῖτο ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸν γηραιὸν Λεονάρδον ὅστις ἐγνώριζε τόσας μαγεῖας, καὶ οὕτινος ἡ θέα τῶ ἐνέπνεεν ἀλλόκοτον τρόμον. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν δύο τούτων, ἐξήγησε νὰ κατευνασθῇ ὅλην αὐτοῦ τὴν ὁργὴν κατὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν αἴτιον ὅλων τῶν διατρεξάντων. Τὴν ὁργὴν του δὲ ταύτην ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον ἡ Ἀλδερίτινα, μὴ παύου-
τι νὰ διηγεῖται ὅτι ἡμεῖς καὶ ὁ σύμβουλος ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ

αρὸν ζωγράφον καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἔσπεργε νὰ νυμφευθῇ τὸν σχολαστικὸν Τοῦσμιν ἢ τὸν ἀνυπόφορον βαρῶνον.

Ὁ σύμβουλος ἐπεμψε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον ἐπιστολὴν ἐν ἣ ἐξέσπα ὅλη αὐτοῦ ἡ ὀργή, καὶ δι' ἧς τῷ παρ' ἡγγελλεν ἐν τέλει νὰ μὴ πατήσῃ πλέον ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του.

Τὸ ἑσπέρας μεταβάς ὁ Λεονάρδος, κατὰ τὸ σύνθηρες, εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ νεαροῦ ζωγράφου, τὸν εὔρε διατελοῦντα ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισία.

«Τί μὲ ὠφελεῖ τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος, ἂν μοὶ προσεφέρετε τὴν συνδρομὴν σας καὶ ἐπεμακρύνετε τοὺς ἀντεραστιάς μου; Αἱ μαχηταὶ σας ἐνέσπειραν πανταχοῦ τὸν τρόμον καὶ παρενεδάλετε εἰς τὴν πορείαν μου κωλύματα ἀδιάβστα. Ἀναχωρῶ μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην, ἀπέρχομαι εἰς Ρώμην.

—Τοῦτο πράττων, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ἐκτελεῖς ἀκριβῶς τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἐνθυμοῦ ὅτι, ὅποτε τὸ πρῶτον μοὶ ὠμίλησας περὶ τοῦ ἔρωτός σου, σοὶ ἀπήντησα ἔτι, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἰς νεαρὸς ζωγράφος ὀφείλει νὰ τρέφῃ ἔρωτα, ἀλλὰ νὰ μὴ σκέπτεται εὐθὺς καὶ περὶ γάμου. Σοὶ ἔφερα τότε ἀστεϊζόμενος τὸν νεαρὸν Στερνβαλδον ὡς παράδειγμα, τώρα δὲ σοὶ λέγω σοβαρῶς ὅτι: ἂν ἐπιθυμῇς νὰ καταστῇς ζωγράφος διάσημος, ἀπόδρασε πᾶσαν περὶ γάμου ἰδέαν· πορεύθητι εἰς τὴν χώραν τῆς καλλιτεχνίας, μελέτησον μετὰ ζήλου τὰ μνημεῖά της, καὶ οὕτω θὰ καθέξῃς τὴν πρακτικὴν δεξιότητά ἧτις θὰ σὲ καταστήσῃ ἐνδοξον ἐνταῦθα.

—Ἄ! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος, πόσον ἐφάνην ἀνόητος ἐμπιστευθεὶς εἰς σὰς τὸν ἔρωτά μου! διότι σεῖς, παρὰ τοῦ ὅποιου περιέμενον συνδρομὴν πραγματικὴν, σεῖς αὐτὸς ἐργάζεσθε ἐναντίον μου, καὶ τέρπεσθε καταστρέφων τὰς γλυκυτέρας μου ἐλπίδας.

—Ὡ νῆε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχόος, ἔσο εἰς τὰς ἐκφράσεις σου μετριώτερος· μὴ ἐξάπτου τόσο, καὶ σκέψου ὅτι εἶσαι ἀκόμη πολὺ ἀπειρος ὥστε νὰ εἰσδύσῃς εἰς τὰ σχέδιά μου· ἀλλὰ συγχωρῶ τὴν τόσῃν σου ὀργὴν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἔρωτά σου.

—Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ νυμφευθῶ τὴν Ἀλβερτίναν, προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος, ἂν τὴν ἐμνηστεύομην, ὁ ἀπαρηγόνητος εἰς Ἰταλίαν, θὰ ἐσπούδαζον ἐκεῖ ἐπὶ ἑν ἔτος καὶ εἶτα θὰ ἐπέστρεφον περιχαρὴς πλησίον τῆς ἀγαπῆτης μου.

—Πῶς! Ἐδμόνδε, ἀνέκραξεν ὁ χρυσοχόος, αὐτὸ ἦτο πράγματι τὸ σχέδιόν σου;

—Ἀναμφιβίλως, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος, ὁ πρὸς τὴν Ἀλβερτίναν ἔρωτός μου δὲν ἐνέκρωσεν ἐν ἐμοὶ τὸ διὰ τὴν τέχνην αἰσθημα.

—Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὅτι ἂν ἐπιτύχῃς τὴν χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας θ' ἀναχωρήσῃς πάραυτα δι' Ἰταλίαν;

—Βεβαίως, αὐτὴ ἦτο ἡ σταθερά μου ἀπόφασις ἣν ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἐκτελέσω.

—Λοιπὸν, Ἐδμόνδε, εἶπε φαιδρῶς ὁ χρυσοχόος, λάβε θάρρος· ἡ ἀπόφασις αὕτη σοὶ ἐξησφάλισε τὴν νύμφην. Ἐχεις τὸν λόγον μου ὅτι ἐντὸς ἐλίγων ἡμερῶν ἡ Ἀλβερτίνα θὰ ἦναι μνηστὴ σου. Μὴ ἀμφιβάλλε ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ πράξω ὅσα λέγω.»

Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἀπῆστραψαν ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ Ἐδμόνδου· καὶ ὁ χρυσοχόος ἀπεσύρθη, ἀφήσας τὸν φίλον του παραδεδομένον εἰς τὰς γλυκυτέρας τῶν ἐλπίδων.

Ἐν τινι μεμονωμένῳ μέρει τοῦ δάσους, ὁ γραμματεὺς τοῦ σφραγιδοφυλακείου ἐκάθητο κάτωθεν μεγάλου δένδρου, ὡς τρωθεὶς ἱππότης, ἀψηφόμενος τοὺς πόνους τῆς καρδίας του εἰς τὰς ἀπίστους αὔρας τοῦ φθινοπώρου.

«Ὡ δίκαιε Θεέ, ἀνέκραξε, ταλαιπώρε γραμματεῦ, ἦσο λοιπὸν ἀξιοστῶντόσων προσβολῶν καὶ ὕβρειν ἀσύπαστης;»

«Ὁ Θωμάσιος δὲν παραδέχεται ὅτι ὁ γάμος δὲν κωλύει τινὰ τοῦ νὰ ἦναι σῶφρων; καὶ ἐν τούτοις, ἀφ' οὗτου ἤρχισες νὰ σκέπτεσαι περὶ γάμου, ἀπώλεσες τὸ καλὸν σου λογικόν! Πόθεν λοιπὸν ἄραγε πηγάζει αὕτη ἡ τόση ἀποστροφή τῆς Ἀλβερτίνας πρὸς τὸ ἐνᾶνερτόν σου πρόσωπον; Τούλάχιστον, ἐὰν ἦσο κανεὶς πολιτικὸς, ὅστις ὀφείλει νὰ μένῃ ἄγαμος, ἡ νομομαθὴς τις ὁ ὅποιος κρίνει καλὸν ἀκολουθῶν τὰ δόγματα τοῦ Κλεοβούλου, νὰ δέρῃ τὴν γυναῖκά του, ὅσάνκις αὕτη περιπίπτει εἰς κανὲν σφάλμα; Ὡ Θεέ ἐπουράνιε! Τί συμφορά! Διὰ τί, ἀγαπητέ μου γραμματεῦ, νὰ ἦσαι τόσο ἐχθρὸς τῶν νεοκρομάντων, οἵτινες ἐκλαμβάνοντες δι' ὕψος τὸ τρυφερόν σου πρόσωπον, τὸ βάφουσιν ὅπως ὅπως μὲ ἓνα ἀσυναιδὴ χρωστῆρα; Ναι, εἶνε δυστύχημα φρικῶδες ἡλπίζον τούλάχιστον εἰς τὸν φίλον μου Στρέικιον, χημικὸν μέγαν· ἀλλ' αἱ προσπάθειά του ὅλαι ἀπέβησαν μάταιαι. Ὅσον πλύνομαι μὲ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκε, τόσο πλείστονον πρατίνίζω, μολονότι τὸ πράσινον τοῦτο μεταβάλλεται εἰς διάφορα νέφη, καὶ οὕτω τὸ προσωπὸν μου παριστᾷ ἀλληλοδιαδόχως τὰ χρώματα τοῦ ἔαρος, τοῦ θέρους καὶ τοῦ φθινοπώρου. Ναι, τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ χρῶμα θὰ ἦναι ἡ καταστροφή μου, καὶ ἂν ὁ χειμὼν δὲν μὲ λευκάνῃ τετέλεσται δι' ἐμέ· ἡ ἀπελπισία μου θὰ μὲ κάμῃ νὰ ριθῶ εἰς τινὰ λίμνην.»

Καὶ πολὺ δικαίως ἐθρήνηι ὁ Τοῦσμιν οὕτω πῶς, διότι ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς του βαρὴ δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνηθῶν, ἀλλ' ἔμενε ἀνεξάλειπτος ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὅποτε ἐξήρχετο ἐν ἡμέρᾳ, ἐβύθιζε τὸν πῖλον μέχρις ὧτων καὶ ἔκρυπτε τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου διὰ τοῦ ρινόμακτρού του· τὴν δὲ νύκτα διήρχετο τὰς ὁδοὺς δρομακτοῦ, ἐκ φόβου ἀφ' ἑνὸς πρὸς τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν παιδῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἐνδεχομένην συνάντησιν μετὰ τινος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου, ἐνθα δὲν μετέβαινε πλέον, προσποιούμενος τὸν ἀσθενῆ.

Πολλάκις συμβαίνει νὰ συναισθανώμεθα τὰς λύπας ἡμῶν βαρύτερον ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός ἢ ἐν μέσῳ τῶν θορύβων τῆς ἡμέρας· καὶ ὅσον τὰ νέφη ἐπικυνοῦντο, ὅσον ὁ φθινοπωρινὸς ἀνεμὸς ἐμυκάτο ἐν τῷ δάσει, τόσο μᾶλλον ὁ Τοῦσμιν ἠσθάνετο τὸ δάρος τῆς συμφορᾶς του.

Ἡ φρικώδης σκέψις τοῦ νὰ θέσῃ τέρας εἰς τὸν ταλαιπώρον του βίον ριπτόμενος ἐν τινι λίμνῃ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν εἶχε κυριεύσει, ὥστε τὴν ἐθεώρει πλέον, ὡς ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης.

«Ναὶ ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τρεμουτῆς καὶ ἐγειρόμενος, ναὶ, πτωχὲ γραμματεῦ, τετέλεσται, κανεὶς Θωμάσιος δὲν δύναται πλέον νὰ σὲ σώσῃ· ἀπόθανε, καλὲ Τοῦσμιν! Χαῖρε, σκληρὰ Ἀλβερτίνα! δὲν θὰ ἐπανιδήσῃ πλέον τὸν γαμβρὸν ἐν τόσῳ σκληρῶς ἀπεποιήθης!»

Καὶ ὀρμήσας πρὸς τινὰ λάκκον ἐν διεκρίνεν ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ λυκαυγυὸς, ἔστη παρὰ τὸ χεῖλος αὐτοῦ.

Ἡ περὶ προσεγγίζοντος θανάτου σκέψις τῷ ἐτάραξεν ἀναμφιβόλως τὸ λογικόν, διότι ἤρξατο τονίζων τὴν ἐπιφθόνον ἀγγλικὸν τινος ἄσματος: «Οἱ λειμῶνες πρατίνι-

ζουν,» οἱ λειμῶνες πρασινίζουν.» Εἶτα ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος τὴν Πολιτικὴν Σοφίαν, τὸ Καλενδάριον τῆς αὐλῆς καὶ τὴν Τέχνην τοῦ παρτείνειν τὸν βίον τοῦ Οὐφελάνδου· ἡτοιμάζετο δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἐκκολουθήσῃ τὴν τύχην τῶν προσφίλων του βιβλίων, ὁπότε ἡσθάνθη ἑαυτὸν κρατούμενον ὑπὸ χειρὸς στιβαρᾶς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΕΛΕΤΗ ΓΑΜΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΕ ΤΩΝ ΒΙΤΩΔΙΩΝ

ΧΩΡΙΚΟΙΣ.

Γενικῶς καὶ σχεδὸν ἀνεξαίρετως παρ' ἅπασιν τοῖς χωρικοῖς ἡ κόρη ἔχει μεγαλειτέραν ἡλικίαν τοῦ νέου, διότι μένουσα ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ὅσον τὸ δυνατόν χρονιώτερον, παρέχει περισσοτέρας, ὡς εἶδος, ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς, μεταβαίνουσα δὲ εἰς τοῦ πενθεροῦ τὴν οἰκίαν, ἐνήλικος ἤδη, καὶ ἐπομένως, ἔμπειρος τῶν ἐργασιῶν, ἔχει μεγαλειτέραν παρ' αὐτῷ ἀξίαν. "Οθεν καὶ εἰκοσιπενταετῇ ἄγαμον κέρην εἶνε δυνατόν νὰ ἴδῃ τις, ἐνῶ οἱ νέοι νυμφεύονται καὶ τοῦ 18ου ἔτους νεώτεροι. Ἐνίοτε οἱ γονεῖς νυμφεύουσι τὰ τέκνα των καὶ δεκαπενταετῇ μετὰ εἰκοσιπενταετοῦς κόρης ἢ καὶ μεγαλειτέρας, ὅταν ἔχωσιν ἀνάγκην γυναικείων χειρῶν διὰ τὰς ἐργασίας των.

Ἐνῶ ἡ νύμφη τῶν πόλεων πλὴν τῆς προικὸς δίδει εἰς τὸν νυμφίον τράχωμα, ἥτοι χρηματικὴν τινα προσφοράν, παρὰ τοῖς χωρικοῖς τοῦναντίον ἡ νύμφη λαμβάνει παρὰ τοῦ γαμβροῦ.

Νομίζω ὅτι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχε τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ τὰ διδόμενα χρήματα παρὰ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν νύμφην ἐλέγοντο ἔσδνα.

Συνάπτονται δὲ εἰς γάμον διὰ τῆς πρωτοβουλίας τῶν γονέων ἢ διὰ τῆς ἰδίας ἐκλογῆς. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἔχει πάντοτε βᾶσιν ἐρωτικὴν. Οἱ ἐρωτες συνάπτονται κατὰ τὴν συνεργασίαν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, χώρῳ, ἢ ἐνῶ ὑδρεύονται εἰς τὰ κοινὰ φρέατα, ἔτι δὲ εἰς τοὺς χοροὺς, οἵτινες γίνονται κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις τὰς τελουμένας ἢ ἐν τῷ ἰδίῳ χωρίῳ ἢ ἐν ἄλλοις γειτονικοῖς, ἢ καὶ ἐν τοῖς πλησιοχώροις μοναστηρίοις.

Εἰς τοὺς χοροὺς τοὺς τελουμένους ὑπὸ τὸν μονότονον ἦχον τῆς ἀϊδᾶς ἢ τοῦ αὐλοῦ, οὐχὶ ὅμως πλαγίου ἄλλ' εὐθυτανῶς, λαμβάνουσι μέρος ἀνάμειξ ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ νέαι. Αἱ δὲ ἀρεταὶ νέας τινὸς πλὴν τῆς σωματικῆς καλλονῆς εἶνε καὶ τὸ εὖρωστον αὐτῆς. Γίνεται συνεννόησις ἀμέσως ἢ διὰ τρίτου προσώπου περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως, καὶ ἂν μὲν οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων συγκατατεθῶσι, τελοῦνται οἱ γάμοι, εἰ δὲ μὴ,

γίνεται ἀρπαγὴ τῆς κόρης, ἥτις φυγὰς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἀκολουθεῖ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς.

Ἀξιοσημειωτὸν ἐν τοῖς χοροῖς εἶνε τὸ ἔξης. "Οταν νέαι τις ἀποφασίσῃ ν' ἀφήσῃ πλεόν τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ νὰ ζητήσῃ ἀποκατάστασιν ἐν γνῶσει-ἐννοεῖται-τῶν γονέων τῆς, προσεπιγράφει ἐπὶ τοῦ φορέματος κατὰ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος κέντημά τι κυκλοτερές. Πρὸς τὰς ἐχούσας τὸ τοιοῦτο διακριτικὸν σημεῖον ἀτενίζοντες οἱ νέοι ποιοῦνται τὴν ἐκλογὴν τῶν.

Ἀφοῦ ἀποφασίσῃ ἡ εἰς γάμον σύναψις, οἱ οἰκεῖοι τοῦ μελλονύμφου μὲ τρεῖς μεγάλους ἄρτους καὶ μετὰ ἐψητοῦ ἄμνοῦ ἢ χοιριδίου καὶ ὀπωρῶν, συνήθως μήλων, μεταβαίνουσιν οὐχὶ πλείονες τῶν 5-6 εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου καὶ ἐκεῖ δίδουσι τὰ σημάδια, δακτύλιον μετὰ προσδεδεμένων νομισμάτων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν.

Κατὰ τὴν ζύμωσιν τῶν ἄρτων ἡ πρώτη ἀνάμειξ τῶν ἀλεύρων μετὰ τοῦ ὕδατος γίνεται ὑπὸ νεαρᾶς παρθένου, ἥς ἀμφοτέροι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἦναι ζῶντες, καὶ διὰ τοῦ ἔστρος (ἔστωρ εἶνε ὁ πασσαλίσκος, δι' οὗ συνδέεται ὁ ζυγὸς μετὰ τοῦ ρυμοῦ τῆς ἀμάξης). "Οταν δὲ παρατεθῶσιν οἱ ἄρτοι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ρίπτουσιν ἐπ' αὐτῶν ἀργυρᾶ νομίσματα, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ὠρισμένα ὡς δῶρα διὰ τὴν νύμφην, ἥτις ἀντίδωρα προσφέρει χειρόμακτρα ὑφασμένα ὑπὸ τῆς ἰδίας. Μετὰ δὲ τὰς παρατεταμένας εὐχὰς ὑπὲρ εὐζωίας, εὐημερίας καὶ πολυτεκνίας τῶν εἰς γάμον συναπτομένων, καθ' ἃς δὲν λείπουσι καὶ αἱ εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς, εὐρωστίας καὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀπαραιτήτων συνεργατῶν, τῶν κτηνῶν δηλονότι, παραδίδονται εἰς τὴν εὐθυμίαν.

Ὁ χρόνος ὁ μεσολαβῶν διὰ τῶν ἀρραβάνων μέχρι τοῦ γάμου εἶνε συνήθως βραχυς· εἰς ἡ δύο μῆνες εἶνε ὁ ἀνώτατος ὅρος, ἐκτὸς ἀπροσδοκῆτων κωλυμάτων.

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων γίνεται κυρίως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γαμβροῦ, αἱ δὲ ἐστιάσεις τῶν συγγενῶν καὶ φίλων παρὰ τῷ γαμβρῷ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ Σαββάτου καὶ λήγουσι τὴν Τρίτην, καὶ αἱ τῆς νύμφης λήγουσι τὴν Δευτέραν.

Τὸ Σάββατον ἀπὸ πρωῒας ὁ γαμβρὸς, ἐστεμμένος μὲ χλωρὸν στέφανον, φέρων τσότραν πλήρη οἴνου καὶ συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῶν παρανύμφων, προσκαλεῖ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους οἵτινες, ἀποδεχόμενοι τὴν πρόσκλησιν ὀφείλουσι νὰ ἐκπίωσιν ὀλίγον οἶνον ἐπευχόμενοι αὐτῷ πάντα τὰ κατενδία.

Οἱ γάμοι συνήθως γίνονται μετὰ τὰ μέσα τοῦ Φθινοπώρου. Ἄν δὲ γείνωσι γάμοι τὸν χειμῶνα, ὁ στέφανος πλέκεται ἐκ πυξαρίου ἢ ἐκ τινων ξηρῶν ἀνθῶν καὶ βασιλικοῦ ξηροῦ.

Ἡ μεγάλη ἐστίασις γίνεται τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν ὅσοι τῶν προσκεκλημένων παρευρεθῶσι, φέρουσιν οἴκοθεν ἄρτον μέγαν, ἐψημένον ὑπὸ τὴν γάστραν, ἔνταψι μετὰ μαγειρεύματος ἐκ κρέατος ἢ ἐξ ἰχθύων καὶ τὴν ἀχώριστον τσότραν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν τὸ μαγεῖρεμα τοῦ γαμβροῦ εἶνε λίαν περιωρι-